

POSTANOWIENIE

25 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 25 kwietnia 2024 r. w Warszawie
w sprawie z wniosku J. R.
z udziałem J. M.
o zasiedzenie,
na skutek skargi kasacyjnej J. R.
od postanowienia Sądu Okręgowego we Wrocławiu
z 27 kwietnia 2023 r., II Ca 870/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.
[SOP]

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni J. R. wywiodła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 27 kwietnia 2023 r., wydanego w sprawie z udziałem J. M. o zasiedzenie.

Skarżąca uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania istotnym zagadnieniem prawnym o następującej treści: *Czy na podstawie art. 172 § 2 k.c. w świetle wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 30 marca 2004 roku (sygnatura akt: K 32/ 03) początek biegu terminu zasiedzenia mógł rozpocząć się przed dniem 17 października 1997 roku?*

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zagadnienie prawne powinno zostać sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń, a jednocześnie powinno być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (zob. m.in. postanowienia SN z 11 stycznia 2024 r., I CSK 6184/22; z 13 grudnia 2023 r., I CSK 5954/22; z 25 października 2023 r., III USK 286/22).

Niniejsza sprawa była już przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, który w wyroku z V CSKP 118/21, wyjaśnił, że *jeżeli przepis, który został uznany za niezgodny z Konstytucją, był zgodny z poprzednio obowiązującymi przepisami konstytucyjnymi, co wymaga oceny sądu orzekającego, wyrok Trybunału Konstytucyjnego jest skuteczny nie od dnia wejścia przepisu w życie, ale od dnia wejścia w życie Konstytucji*.

Przyczyną uchylenia poprzedniego wyroku Sądu Okręgowego była zatem konieczność dokonania ustaleń w zakresie zgodności stanu prawnego zakwestionowanego retroaktywnym co do zasady wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego ze stanem prawnym obowiązującym przed wejściem w życie Konstytucji RP z 1997 r. Zachodziła zatem jedynie potrzeba dokonania subsumpcji ustaleń dokonanych przez sąd powszechny do wyrażonej w wyroku SN normy, zgodnie z którą, ilekroć stan prawny sprzed wejścia w życie obecnej Konstytucji nie stał na przeszkodzie stosowaniu przepisów zakwestionowanych później w wyroku TK, to retroaktywność tego wyroku może obejmować jedynie okres po wejściu w życie Konstytucji RP z 1997 r. Nie wystąpił tutaj zatem nowy, nierozwiązany jeszcze problem prawny, a jedynie potrzeba dokonania dodatkowych ustaleń i subsumpcji.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego nie rozstrzygał zaś ze względu na brak objęcia stosownym wnioskiem przypadku wydania postanowienia o odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania.

[a!]

